

Spørgsmål 27:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 23/5-07 fra advokatfirmaet Elmer & Partnere, vedr. L 165, jf. L 165 bilag 17.

Svar:

Den fornyede henvendelse fra advokaterne Søren Kjær Jensen og Karsten Høj vedrører lovforslagets konsekvenser på arbejdsskadeområdet.

Justitsministeriet har ved besvarelsen af spørgsmål nr. 12 kommenteret advokaternes brev af 14. maj 2007 om samme emne. Advokaternes brev af 23. maj 2007 giver Justitsministeriet anledning til følgende supplerende bemærkning:

Advokaterne anfører på ny, at lovforslagets § 21, stk. 2, om en tillægsfrist på 1 år vil begrænse skadelidtes adgang til at gennemføre et arbejdsskadekrav i forhold til i dag. Dette synes at måtte bero på en misforståelse af lovforslaget, idet bestemmelsen ikke i noget tilfælde vil kunne medføre en forringelse af skadelidtes retsstilling i forhold til i dag. Bestemmelsen - der ikke findes i den gældende lovgivning - går nemlig ud på, at forældelse tidligst indtræder et år efter, at en administrativ myndighed har givet meddelelse om sin afgørelse. Ordet »tidligst« er afgørende i denne forbindelse, idet det følger heraf, at bestemmelsen alene kan medføre, at der lægges en yderligere frist til det tidspunkt, hvor forældelsesfristen ellers ville udløbe i det konkrete tilfælde. Hvis forældelse efter de almindelige regler først indtræder senere end et år efter arbejdsskademyndighedernes afgørelse, får § 21, stk. 2, slet ingen betydning i det pågældende tilfælde.

Hvis man finder, at forældelse efter lovforslaget vil indtræde for tidligt f.eks. på arbejdsskadeområdet, er det således efter Justitsministeriets opfattelse ikke bestemmelsen i § 21, stk. 2, om en tillægsfrist, der skal »skydes på«, men de foreslåede almindelige forældelsesregler.

Advokaterne finder, at lovens korte forældelsesfrist ved erstatningskrav på grund af arbejdsskader bør være 5 år i stedet for 3 år, ligesom det efter lovforslaget vil gælde for lønkrav. Efter Justitsministeriets opfattelse er det imidlertid i forældelsesmæssig henseende mest nærliggende at sidestille disse erstatningskrav med andre krav på personskadeerstatning, hvor den korte frist

efter lovforslaget også vil være 3 år. Der henvises herom til besvarelsen af spørgsmål nr. 15 vedrørende lovforslaget, og Justitsministeriet lægger bl.a. også vægt på, at skadelidte ved arbejdsskader ikke ligesom ved lønkrav ofte først bliver opmærksom på kravet via sin faglige organisation i forbindelse med, at den skadelidte ophører med at arbejde for den pågældende arbejdsgiver. Muligheden for eventuelle differencelkrav efter erstatningsansvarsloven ændrer efter Justitsministeriets opfattelse ikke ved, at arbejdsskadekrav først og fremmest anses som et forsikringsspørgsmål i forhold til arbejdsskademyndighederne.

Advokaterne kommer også på ny ind på spørgsmålet om begyndelsestidspunktet for den foreslåede 3-årige forældelsesfrist. Det er korrekt, at denne frist også i arbejdsskadesager som udgangspunkt vil løbe fra det tidspunkt, hvor skaden indtræder. Det er imidlertid afgørende at være opmærksom på, at »suspensionsreglen« i lovforslagets § 3, stk. 2, medfører, at dette udgangspunkt i praksis vil blive fraveget i en lang række tilfælde. Efter § 3, stk. 2, vil forældelsesfristen nemlig først blive regnet fra det tidspunkt, hvor skadelidte fik eller burde have fået kendskab til fordringen og skyldneren.

Advokaterne finder, at lovforslaget bør ændres med henblik på at videreføre den retstilstand, der følger af Højesterets dom i sagen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, side 1594 H. Justitsministeriet skal hertil bemærke, at Højesteret ved denne afgørelse fastslog, at en række krav ikke var forældet, fordi den skadelidte havde befundet sig i utilregnelig uvidenhed om sine krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for varigt men. Som anført går suspensionsreglen i lovforslagets § 3, stk. 2, netop ud på at videreføre denne retstilstand. Der er således ikke behov for at ændre lovforslaget for at opnå den retstilstand, som advokaterne ønsker.

Endelig kommenterer advokaterne nogle oplysninger om genoptagelser af arbejdsskadesager. Justitsministeriet skal hertil bemærke, at hverken forslaget til lov om forældelse af fordringer (L 165) eller forslaget til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (L 166) berører spørgsmålet om, i hvilke tilfælde der kan ske genoptagelse af arbejdsskadesager.